

Серия:
Тема: Вярваща и Вършеща
Църква

Ефесяни 4:1-6

Дата:24/06/2018г.

ХРИСТИЯНСКА ЕВАНГЕЛСКА
БАПТИСТКА ЦЪРКВА

гр.Варна;
Бул."Сливница 98/100

1. УВОД-

(СЛ 2)

Какво означава Християнството за болшинството от българите? То е свързано с ритуалност и следване на традиции. Защо ли? Защото народа ни не знае теорията на Християнството. Никой не му я разяснява, а и няма интересуващи се много.

(СЛ 3)

Какво да кажем обаче за Евангелските вярващи? Те идват всяка неделя и слушат теория. Те са доста освободени от традиции. Означава ли това, че ние сме перфектните Християни? ... Не мисля. Защо? Посланията на Павел са показателни. Той чисто използва един модел на писане. Първо запознава слушателите си с теорията или , ако използваме богословската терминология- това са доктрините на Християнството. След това Павел навлиза в практиката и подробно разяснява на вярващите, как трябва да практикуват онова което са научили. По този модел са писани посланията към Галатяните, Филипяните, Колосяните и Солунците. Доктрини и Практика! Теория и Действия! Вярa и Пoвeдeниe! Рaзяснeниe и Пpeдизвикaтeлствo!

Ние сме склонни да забравяме, че двете трябва да са неразделни и или се отдаваме на дълбока теория и забравяме, че многото знание, възгордява или другата крайност е да се впуснем в дела, без да търсим насоки,

директиви за Християнските си дела. Тогава лесно може да се впуснем в неща, които Бог не иска от нас и така да заблудим и себе си и другите.

Познаване на Евангелските Доктрини, е гаранция за Богоугоден Християнски живот.

(СЛ 4) Ако допускаме нашата доктринална лодка да тече, на нас често ще ни се налага хабим много енергия в изпомпване на нахлупата вода на обвързаност със света.

(СЛ 5) Може да ни се налага да се връщаме към бреговете на първоначалните учения за да закрепим и изолираме лодката си и това ще ни държи статични и неефективни като Християни.

(СЛ 6) Затова е добре да вземем Павловия пример и да комбинираме Теория и Практика равномерно, като постоянстваме в това.

Първи стих на четвъртата глава на Ефесяните е именно такъв един преход от теория към практика и аз искам да разгледаме обстойно този стих, за да се ориентираме в предизвикателството, което Павел ни отправя.

2. ИЗЛОЖЕНИЕ-

(сл 7) А)Лично предизвикателство

Четем първия стих и там Павел започва така:

Ефес. 4:1 И тъй, аз, затворник за Господа, **МОЛЯ ВИ ...**

Призива който използва апостола „Моля Ви”, ни показва недвусмислено, че той говори

на отделния индивид. Павел има навика да пише така, че Посланията му да могат да са приложими да всеки който ги чете, а не само до получателите им. Ние можем да имаме винаги това като правило, защото ако Павел го е казал на Ефесяните преди 2000 години, той със сигурност би го препоръчал като ефективно и на нас днес.

(СЛ 8) „Моля Ви!” Павел не говори по принцип! Павел не се обръща към всички без изключение. Той е твърде директен и точен в обръщението си. Обръща се към онази група от хора, които носят определено звание. Кое е това звание? Как се получава? Кой го дава? Как се носи?

Пр: Понякога са ми правили забележка, че проповядвам на определена група от хора и това изключва друга група. Например може да проповядвам само на жени, защото е благовещение или можех миналата неделя да проповядвам само за бащите, защото в Америка празнуват „Бащин ден”! И в единия и в другия случай, ще има някои които да са дискриминирани, пренебрегнати.

Павел отправя препоръките си само към онези които претендират да са:

Еф. 1:1, „...до светиите и верните в Христа Исуса,...”

Затоа ако ние днес имаме претенции да носим това прозвище: свят и верен, трябва да се заслушаме в съветите на Павел.

„Моля Ви!” Това обръщение може да се преведе и по друг начин: призовавам ви към ...

или каня ви, или дори „Утешавам ви“. Павел иска да ни „утеши“? Павел иска да изпълнява ролята на Святия Дух-реалния Утешител за вярващите? Има ли той това право? Може ли той да утеши вярващите?

Вижте, Святия Дух използва онези които Му разрешат Той да пребъдва в тях, за да върши работата си с другите. Това иска да каже, че Святия Дух ще използва теб и мен, когато носим достойно името Свят и Верен, за да помогне и насърчи другите чрез нас. Вижте какво прави Святия Дух, чрез мен и теб на другите:

(СЛ 9)

A.1- Той ВЪЗСТАНОВЯВА

Гал. 6:1 Братя, даже ако падне човек в някое прегрешение, вие духовните поправяйте такъв с кротък дух; но всекиму казвам: Пази себе си, да не би ти да бъдеш изкушен. **6:2** Един другиму тегабите си носете, и така изпълнявайте Христовия закон.

От къде ще дойде този кротък дух? От нас? Та ние нямаме кротък дух в себе си! Ние имаме бунтовен дух! Ние имаме дух на сърдене! Ние имаме критикарски дух! Ние имаме недоволен дух! Ние имаме дух на мърморене! Дух на клюкарстване!

Какво става с нас? Защо даваме право на злото, да се изявява чрез нас и то дори в Църква, когато Святия Дух може да измести всички тези от мен и да ме направи, човекът който поправя, възстановява, търпи. С една дума, човек който знае как да обича. Ти виждаш, че си чувствителен към грешките на

другите. Усещаш, че те те дразнят. Какво да правиш тогава с такива хора?

(СЛ 10) Притисни ги на тясно и ги направи на нищо!?! Нахокай ги!?! Размажи ги, за да не смеят да си помислят повече да грешат! Кажим им, че не са добри и Бог не ги обича!?! Това ли е „Духовния” подход?

Ако си чувствителен към грешките на братята и сестрите, знай, че Святия Дух иска да прогони всички други вредни духове от теб и да се всели в теб, за да можеш с Кротък Дух, да с Кротък Дух, който не е от теб и мен да възстановим падналия и не можещ сам да се изправи наш ближен. Това е задължително за онези които някога са били възстановявани. Много ми е тежко, когато видя някой когото с години съм възстановявал, да не може да преодолее гордостта си и да пада стремглаво, вместо той/тя да възстановява другите. Колко изгубено време и усилия.

А.2- Той НАСЪРЧАВА:

Кой дава право на Павел да утешава вярващите? Чуйте:

Дела 11:22 И стигна известие за тях в ушите на църквата в Ерусалим; и те изпратиха Варнава в Антиохия; **11:23** който, като дойде и видя делото на Божията благодат, зарадва се, **и увещаваше всички да пребъдват в Господа с непоколебимо сърце. 11:24 Понеже той беше добър човек пълен със Светия Дух и с вяра;** и значително множество се прибави към Господа.

Да насърчиш онзи който успява. Църквата винаги е печелела от хората които се възползват от Божията благодат в живота си. Те

може да не са перфектни, но са старателни и активни. **Кой трябва да ги насърчи-** Пастира ли? Искам, но не мога, а и не е редно. В Църквата трябва да има хора, които да имат такова призвание и може да не е типично за тях, но да могат да насърчават, чрез действието на Святия Дух в тях. Не е от теб, а Духът, който действа чрез теб. Имаш ли тази дарба?

Пр. Спомням си два примера. Преди години една сестра ми беше много ядосана, защото не съм насърчавал хората вършещи добро. Тя ми напомняше поговорката: „Кажми му „Аго”, да му стане драго!”. Друга сестра, когато я насърчих ми се сопна „Аз да не го правя за теб? Това ми е дълг за Бога!”

Пр. Чувал съм срамни коментари, на вярващи, които виждайки огъня и усилията на нови във вярата, се осмеляват да казват: *Ще се приземите и вие!* С други думи: *Аз не само не искам да те насърча или да те изграждам, а ще те чакам за да ти се посмея, когато ти умре ентусиазма!*

Увещаването на вярващите да живеят за Господа винаги е полезно и е дарба, която не трябва да се пренебрегва.

(СЛ 12) А.3- Той ИЗОБЛИЧАВА:

Да възможно е и това да става, чрез Духа в нас. Ето и пример:

Гал 2:11 А когато Кифа дойде в Антиохия, аз му се възпротивих в очи, защото беше се провинил. **2:12** Понеже, преди да дойдеха някои от Якова, той ядеше

заедно с езичниците; а когато те дойдоха, оттегли се и странеше от тях, защото се боеше от обрязаните. **2:13** И заедно с него лицемерствуваха и другите юдеи, така щото и Варнава се увлече от лицемерието им. **2:14** Но, като видях, че не постъпват право по истината на благовестието, рекох на Кифа пред всичките: Ако ти, който си юдеин, живееш като езичниците, а не като юдеите, как принуждаваш езичниците да живеят като юдеите?

Павел не се поколеба да изобличи публично Ерусалимския епископ и близък съработник на Исус. „Канарата на църквата” - Петър. Изобличи го в лицемерие. Как ли Павел събра кураж да направи това? Със сигурност, чрез действието на Святия Дух в него. Петър дали не се обиди. Дали не му стана неприятно, че го zlepоставят пред онези, които той поучава и очаква да го уважават? Дали не му се прииска да каже, на този младок: Ти ли ще ме учиш?

Понякога ми се налага да изобличавам. Не ми е най-приятното служение, но това е част от моето служение и трябва да го правя. Нека онези към които отправям критики, да не ми се обиждат и да не ме считат за техен враг.

Словото ни казва:

(СЛ 13) Притчи 27:5 Явното изобличение е по-добро От оная любов, която не се проявява. **27:6** Удари от приятел са искрени, А целувки от неприятел - изобилни.

Обратното е също валидно. Ако вие видите слабост у мен, елате и ми кажете, аз няма да ви сметна за враг.

Виждате ли? Павел идва като приятел и казва на всеки от нас:

Слушайте, Бог в Христос ви е дал всичко необходимо за да живеете Християнството. Вие сте заредени с Духовен потенциал, който трябва да се живее. Ако само се храните със доктрини и не изразходвате енергията си в действия на благовестие и работа за Царството, вие скоро ще се обездвижите и ще станете Християнски парализирани. Аз съм обаче ваш приятел и искам да ви помогна, да ви подтикна. Погледни се в огледалото и се запитай: Георги, добре е че знаеш толкова много доктрини, но разходваш ли правилно този духовен заряд. Изпълняваш ли действията на Святия Дух за хората в Църква? Грижиш ли се за тях, те да са Утешени? Даваш ли от себе си, за да са те растящи и опознаващи истината?

Павел се обърща към всеки от нас лично и ни моли, предизвиква, подканва да преминем от думи в действия, от теория за Господа към труд за Господа.

(СЛ 14) БСИЛНО ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО

Ако продължим да мислим върху същия стих, вероятно няма да ни убегне споменатото от Павел пояснение:

Ефес 4:1 И тъй, аз, затворник за Господа, ...

Истината е, че Павел пише това послание от затвора в Рим. Ние обаче няма да сгрешим, ако поясним, че въпреки, че Павел е в Римски затвор, той не е затворник на Рим, а на Господа.

Пр. когато с Ан се оженихме, изведнъж тя получи покана за обяд който Кралицата на Англия организира това за всички британци живеещи във Варна. С това тя демонстрира своята грижа за онези които са от нейното царство. Онези които се считат за нейни поданници.

Павел иска читателите му да знаят, че той не се идентифицира като затворник с цел да предизвика емоции на съчувствие, а да каже нещо друго. Да каже нещо много важно. С това определяне на себе си, като затворник, иска да им каже:

Вижте, аз не искам от вас да правите нещо, което аз вече не съм направил. Аз не очаквам от вас да вярвате нещо, в което аз вече не съм повярвал. Погледнете, **моята вяра и моите действия, определят затворническата ми съдба.** Аз съм в това състояние, защото съм в килията на Христос, защото съм пленен от Христос, защото съм поробен от желание да Му служа, защото от пътя за Дамаск, Той плени сърцето ми и от тогава аз не мога и не искам да съм свободен, защото този плен ме прави щастлив. Пленник на Христос.

Ако страдаш заради вярата си, значи си практикуващ Християнин. Ако това което вярваш ти носи проблеми-може би на работа, може би у дома, може би губиш приятели заради вярата си, може би заради вярата си, не можеш да си намериш работа, знай, че тогава ти си на дело Християнин.

Пр. Като младеж, започнах работа в Кораборемонтния завод. Един ден в цеховете се появиха млади току що завършили инженери. Тогава старите работници, започнаха да се шегуват с тях. Някои ги пращаха да донесат една кофа компресия(сгъстен въздух). Горките младежи, тичаха от майстор на майстор да искат една „кофа компресия”. Работниците се подсмиваха, защото знаеха, че това има за цел да покаже на младите инженери, че теорията не е всичко. Липсваха им практическите познания.

Призива на Павел беше силен, защото беше основан, както на теорията му, така и на богатата му практика.

Липсата на практика е проблема на много Църкви днес. Проблем е и за нашата Църква.

(СЛ 15)

В) ПРАКТИЧНО ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО

Да, откриваме го в края на първи стих. Там ни се казва:

Ефес. 4:1 ... да се обхождате достойно на званието, към което бяхте призвани,

Други преводи казват: „да водите живот, достоен за званието...”

Оригинала казва, „да вървите достойно”. Какво означава „да вървим достойно”.

(СЛ 16) Това може да се преведе „да балансираме”, „да изравним рамената на теглилката” и „да добавим нещо равностойно”.

От казаното до тук, можем да направим извода, че Павел казва: „ние трябва да живеем така, че да добавяме нещо равностойно на онова, което ни е дадено в Христос.” Тук за да видим какво ни е дадено в Христос, ние можем да се обърнем към първите три глави на Ефесяни и там в доктриналната част на посланието, Павел дава дълъг списък от даровете на Бог за нас в Христос.

Всичко това което е в тези три глави, може да бъде сложено от едната страна на теглилката. А когато ние сме приели всичко това от Бога, когато сме повярвали в Христос. Когато сме научили, чрез изучаването на доктрините, тази истина, ние имаме и дълг, носим отговорност.

(СЛ 17) Тази отговорност е да правим усилия и на другата страна на теглилката, да слагаме дела, отразяващи истините научени от нас в доктрините. И това не е за да се спасим, а за да сме адекватни на Божиата Щедрост в Христос.

(СЛ 18) **Яков 1:22** Бивайте и изпълнители на словото, а не само слушатели, да лъжете себе си. **1:23** Защото ако някой бъде слушател на словото, а не изпълнител, той прилича на човек, който гледа естественото си лице в огледалото; **1:24** понеже се огледва, отива си, и завчас забравя какъв бе. **1:25** Но който вникне в съвършения закон на свободата и постоянноства, той, като не е забравлив слушател, но деятелен изпълнител, ще бъде блажен в дейността си.

На друго място Павел казва:

Филипяни 1:27 Само се обхождайте достойно на Христовото благовестие, тъй щото, било че дойда и ви видя, или че не съм при вас, да чуя за вас, че стоите твърдо в един дух и се подвизавате единодушно във вярата на благовестието,

И разбира се това не са единствените места. Ние сме призвани да бъдем различни. Да балансираме с онова, което ни е предоставено от Бог в Христос и светът да вижда тази разлика. Това е гаранцията на нашето спасение. Това е маркера на Християнина- живот по Словото. Това се постига само когато ние от една страна изучаваме Словото, за да разберем, какво Бог е изсипал от едната страна на теглилката, а след това ние се опитваме с дела на правда и святост да балансираме. Думата балансираме звучи смешно на фона на неизчерпаемата **Богата Божия Благодат**, но от нас се очаква да положим усилия. Усилия в които Нашата Практика, да отговаря на Библейските Принципи. Усилия в които **Моите Дела**, да отразяват **Божийте Доктрини**.

3. ЗАКЛЮЧЕНИЕ-

(СЛ 19) Бог иска да се прослави чрез нашите дела. Светът се нуждае да види в нас един вид драматизация на Библейските Истини.

(СЛ 20) Затова и ние както отбор футболисти сме излезли на стадиона на света и света гледа на нас, за да види единство, ред, дисциплина. За да види борбеност, стремеж към победа и издържливост. Да види върност към идеите на отбора и дела с цел тези идеи да бъдат доведени до край. И виждайки това, дори да не са чели Библията,

да видят в нас едно живо Евангелие. Това не е малка или незначима отговорност.

Нека гледаме на това сериозно! Как нашия живот отговаря на това Павлово предизвикателство?